

op te garen en 'er honing uit te puuren. Hij had eenen natuurelijken trek voor 't zwierige en schilderachtige, ja, schoon hij in allerlei soorten van gedichten uitmuntend was, zoo is hij in de kiesche fraeiheit der uitgezogtste bijwoorden (= bijvoeglijke naamwoorden), en in het schilderachtige 't alleruitstekenste geweest: gelijk hij zich des aengaande, in den Voorzang voor zijnen Israëls Baälfegorsdienste, ook dus laet hooren:

Neen: wij, die 't eël muzyk en zinnestreeleend schoon
Der Dichtkunst' hoog waarden,
Verkiezen, boven haer stramklankig redeneren,
Den schilderenden toon.

Zoo had hij ook een groote afkeerigheid van al wat brommende (= rhetorisch) en oneigen was; brengende ons nu en dan eenige proeven, door hem, uit de Werken van anderen opgegaert, van beiderleije soort, te berde, om ze te beoordeelen, daarover te redekavelen, en te ontdekken, welken voor echt en welken voor valsch gekeurt moesten worden."

Typisch achttiende-eeuwsch is dit citaat, omdat er uit blijkt hoe hoogen prijs deze volgers van Nil Volentibus Arduum stelden op het beschaven en polijsten van hun verzen en hoe ze hun dichtelijke taal vormden door *navolging* van de dichters uit den bloeitijd. Beter ware het geweest, indien Smits zijn vrienden had duidelijk gemaakt, dat beeldspraak iets persoonlijks is, en hun had aangeraden, zoo weinig mogelijk zich van anderer beelden te bedienen, maar dit inzicht kwam eerst een vijftig jaren later, met Hieronymus van Alphen. Een verdienste van hem blijft, dat hij zijn vrienden de oogen opende voor valsche rhetoriek, dat hij hun oordeel ook ten opzichte van dit belangrijk deel der dichtkunst heeft gescherpt.

Laat ik nu nog een paar stukjes uit Van der Pot's vriendenalbum mogen aanhalen.

Van Balthazar Huydecoper vinden we dit:

Zo Solon waarheid sprak, dat niemand voor zijn sterven
Gelukkig heeten mag:

Zo mag geen Sterver ook den naam van *Wijs* verwerven
Voor zijn jongsten dag.

27 Juny 1735.